

jages ud mellem Rebeller og Socialister, hvis man ikke overhovedet skal jages ud af Rigsdagen. (*Borgbjerg*: Det er jo et brillant Selskab, og det vokser). Det kan jo være, men det er en Smagssag, hvor brillant Selskabet er. Men jeg vil dog sige til det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds, som var inde paa nu at slaa mig sammen med det ærede Medlem for Middelfart (Slengerik), og da jeg ser, at Blade, der staa Regeringen og Reformpartiet nær, i saa stærk en Grad ville gøre os moderate Venstremænd identiske med Socialister og Rebeller, fordi vi indtage en Særstilling i denne Sag, saa vil jeg dog spørge det ærede Medlem, om de ville tage Konsekvenserne heraf. Hvis man, fordi to forskellige Partier eller Grupper ad forskellige Veje, eller om det sker paa samme Motiv, stemme sammen for en Sag, saa vil slaa dem i Hartkorn og sige, at nu er det Hip som Hap med dem, maa jeg saa spørge: Naar nu Reformpartiet — det kunde jo hænde — i denne Sag kom til at stemme sammen med Højre, vilde det saa være retfærdigt og rigtigt, at jeg sagde til de Herrer: Nu ere I bleve Højremænd? (Afbrydelse). Der er nogen, der siger jo, men jeg spørger kun, jeg svarer ikke. Men det forekommer mig, at de Herrer maa tage Konsekvenserne af deres Stilling. Ville de gøre mig til Socialist eller Rebel, fordi jeg saglig set stemmer sammen med dem i et Spørgsmaal som dette, et Lønningsspørgsmaal, ikke en Gang en hel Lønningsreform, men et lille bitte Brudstykke af en Lønningslov? Den maa jeg ikke have Lov til at tage Standpunkt til, uden at jeg skal slaas i Hartkorn med dem, jeg ellers ikke staa i Parti sammen med. Saa siger jeg, at saa skal Reformpartiet tage Konsekvenserne og finde sig i, naar de stemme sammen med Højre, at Folk da sige, at de ere Højremænd. Det ene er som det andet. Jeg siger det ikke selv, thi det forekommer mig ikke, man skal bruge saadanne Vaaben mod hinanden, jeg synes, det ligger for langt nede, til at man i en Forsamling som denne skal bruge den Slags Bebrejdelser mod hinanden. Jeg spørger kun, og jeg henstiller Spørgsmaalet til Overvejelse.

Dernæst skal jeg vende mig til det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Anders Nielsen); det gør mig ondt, at jeg har gjort saa slet og daarligt et Indtryk paa det ærede Medlem, at han har fundet, at min Optræden overfor ham var yderst uvillig. Ja, det forekommer mig ogsaa, han talte noget om, at naar jeg

skulde tale til ham, fik jeg Bersærkerang. Det er jo ellers ikke noget, der hører Nutiden til, det var i Oldtiden, der var en Slags Stridsmænd, der fik den Sygdom, der hed Bersærkerang, men jeg ved ikke noget af, at noget saadant er overgaaet mig. Han spørger, hvad der kan være Grunden dertil; det ærede Medlem synes, at han altid er saa elskværdig, han synes, han optræder saa pænt og høffigt, men sagde, at han var vant til grov Konfekt. Ja, det tvivler jeg ikke om. Han bebrejdede mig for Overlegenhed, Brøsigthed og en hel Del andre Ting, som jeg nu ikke længere husker, og som jeg heller ikke har lagt videre Vægt paa. Men det undrer mig virkelig, at jeg af det ærede Medlems Mund skal høre Bebrejdelser for Brøsigthed, Overlegenhed og den Slags Ting; jeg beklager, at jeg ikke en Gang imellem kan holde et Spejl op for Øjet af det ærede Medlem, naar han taler overfor anderledes tænkende, saa kunde det være, han i Fremtiden blev mere varsom med at udkaste den Slags Beskyldninger mod Kolleger her i Salen.

Jeg vil sige til det ærede Medlem, at jeg har aldrig talt mod det ærede Medlem, uden at han først har talt mod mig eller mine Meningsfæller; det ærede Medlem har jo nu den Ære som Nr. 1 her i Tinget af og som Formand for det største Parti her i Tinget at tale først, og det maa da være mig tilladt at svare. Det gjorde jeg under Finanslovens Behandling, og det gjorde jeg ogsaa i Gaar. Det ærede Medlem syntes ikke om min Optræden og mine Svar hverken under Finanslovbehandlingen eller her, og det kan jeg kun beklage. Der var et Udtryk fra Finanslovbehandlingen, som det ærede Medlem særlig havde bidt Mærke i, det var, at jeg sagde om ham, at han skulde „besser machen“. Ja, det sagde jeg, fordi der havde været ført en Forhandling, en politisk Forhandling mellem Konseilspræsidenten og det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) og mig, og denne Forhandling mellem os var endt med en saadan Udtalelse fra Konseilspræsidentens Side, at jeg antog, at Forhandlingen dermed kunde indstilles. Men jeg havde gjort Regning uden det ærede Medlem for Viborg; saa stod han op paa sin Maade — den er ikke altid lige behændig —, undskyld, at jeg siger det, det er ikke for at fornærme det ærede Medlem, men kun for at sige han Sandheden lige i Øjnene. Det gav Anledning til et Tilsvar fra min Side, ikke for at være ubehagelig mod det ærede Medlem,